CONCEPȚIA CREȘTINĂ DESPRE TRANSPLANT

1. Noi, creștinii, nu trebuie să uităm că **o faptă (medicală, terapeutică) este bună atunci când toate componentele ei sunt bune** și, deci, sunt conform firii, restaurând în omul bolnav armonia sufletului și a trupului (ca făptură creată de Dumnezeu după chipul Său ca să trăiască veșnic în comuniune cu El, cu semenii și cu îngerii), fără să profite de neștiința altora și fără să provoace efecte secundare (daune colaterale) mai grave decât boala în sine care trebuia tratată. Știința medicală nu trebuie să prelungească viața trupească a omului cu orice preț (călcând pe cadavre, la propriu chiar, disprețuind lucrarea creatoare a lui Dumnezeu și încălcând dreptul la viață și demnitatea eterne ale altora), ci trebuie să urmărească prevenirea bolilor (sufletești și trupești), ameliorarea suferințelor și vindecarea lor respectând legile naturii și normele creștine de bioetică. Transplantul are mai toate componentele forțate, imorale și chiar antinaturale, cea mai fioroasă fiind „vânătoarea” și rezervarea urgentă a „donatorului” cu maximă compatibilitate (aici se învârt banii cei mai negrii care schimbă prioritățile „clienților” în listele de așteptare). Iar fără o tehnologie medicală avansată, căutarea „donatorului” și transplantul sunt imposibil de realizat.

2. **Dumnezeu, ca un Creator dătător de viață, Mântuitor și Părinte iubitor al tuturor, îngăduie fiecărui om boala (mai gravă sau mai ușoară) în mod pedagogic**: a) ca urmare și mustrare pentru păcatele personale sau ale părinților; b) ca încercare a credinței omului (inclusiv a ierarhiei valorilor lui) și c) ca încercare a credinței și solidarității celor din jur. Testul bolii/suferinței/crucii are, așadar, rolul de a ne trezi din părutul nostru confort trupesc și sufletesc și din visarea că Dumnezeu ne ocrotește doar când „ne merge bine" (avem sănătate, pace și spor în casă) și de a ne chema spre Dumnezeu cel Viu și a cărui purtare de grijă este atotînțeleaptă.

3. **Dumnezeu - Doctorul suprem (Care nu trece cu vederea nici o fărâmă din viața noastră, nici o suferință a trupului și nici o vibrație a sufletului) folosește totdeauna boala incurabilă a trupului ca terapie intensivă a sufletului**, căci, de cele mai multe ori, atunci când își simte moartea la ușă, omul se problematizează, se interiorizează precum fiul risipitor, și se pocăiește spre împăcarea cu Dumnezeu, reordonându-și viața în conformitate cu rânduielile Lui prezente în natură, în Scriptură și în cerul inimii lui (oricât ar încerca unii să astupe acest glas al conștiinței).

4. Chiar **dacă uneori trupul omului nu poate fi salvat din boală și moarte, sufletul poate fi salvat prin pocăință din moartea veșnică** și din cel mai întunecos iad al patimilor, necredinței și mândriei, acceptând

că Dumnezeu știe mai bine ca noi ce ne este de folos pentru mântuire. Deci trebuie să ne tăiem voia proprie (legată de conservarea și prelungirea cu orice chip a vieții trupești, mai ales când pentru aceasta sunt afectate viața vremelnică și cea veșnică ale altui om) ca să împlinim voia lui Dumnezeu care vizează mântuirea noastră a tuturor.

5. **Dumnezeu ne-a dat cele 10 porunci cu titlu obligatoriu**, nu facultativ, și în ele găsim, pe lângă celelalte: să nu ucizi, să nu furi și să nu poftești nimic din ce este al aproapelui tău (și nu doar soțul, soția sau obiectele exterioare, ci nici organele interne!). Deci lăcomia și obrăznicia unora de a atenta la jefuirea unui semen de organe (fie așa zisul primitor „salvat", fie medicii și asistenții complici la furt și crimă, fie aparținătorii „donatorului" care consimt la transplant fără să știe miza lui reală) este cauza primordială a acestui lanț de păcate care formează „mafia transplanturilor de organe". **Un creștin adevărat nu apelează niciodată la transplant și nu trebuie să fie părtaș niciodată la păcatele aferente acestuia**, mai ales când știe că „trupul este templu al Duhului Sfânt" (și va învia cândva unit cu sufletul care l-a locuit) și nu are dreptul de a abuza de vreo bucată nici din trupul lui, nici din al altui om, aflat și el în pronia lui Dumnezeu îndemnătoare la pocăință și mântuire. Și pentru acesta (pentru „donatorul" posibil de organe) a murit Mântuitorul Hristos pe Cruce, ca el să se pocăiască și să creadă în El, chemat fiind de Dumnezeu inclusiv prin suferința accidentului și a comei trupești (adesea confundată

cu „moartea cerebrală”). **Trupul omului are valoare eternă pentru toți, inclusiv după moartea biologică, el este o taină ce poartă în veșnicie pecetea sufletului și nu poate fi considerat o simplă marfă de larg consum accesibilă „clienților” bogați sau disperați după viața pământească**. Din punct de vedere teologic, așadar, și „primitorul” și medicii, dar și „donatorul” (dezinformat, păcălit sau neîntrebat deloc, în caz că e conștient) și aparținătorii lui fac păcate mari acceptând, dorind și implementând transplantul, reprezentând un abuz de putere înaintea Creatorului trupului și sufletului uman. Nu poți pretinde că iubești pe un om (copil, prieten, etc.) încălcând iubirea de Dumnezeu și nerespectând poruncile și pronia Lui și taina altui om suferind (a „donatorului”) de care vrei să profiți.

6. Termenul și conceptul de „moarte cerebrală” (de fapt este o comă profundă, uneori indusă deliberat) inventate și promovate după anii 1980 în special pentru a da acoperire medicală intervenției de jaf asupra „donatorului” care, oricum, după cum zic medicii criminali, nu s-ar mai putea recupera din starea de m.c.. Pentru acești măcelari, m.c. este egală cu moartea biologică, ireversibilă, dar acest lucru este o minciună. Conectați la aparate, pacienții considerați „donatori” în m.c. sunt vii, unii chiar aud, înțeleg, dar nu se pot mișca din cauza anestezicelor administrate (nu cumva să-și revină din m.c.). Din punct de vedere teologic, **moartea**

înseamnă despărțirea sufletului de trup și încetarea oricărei funcționări a organelor constatată clinic, fiind un proces mai complex decât încetarea oricărei activități cerebrale (și cardio-respiratorii). Noi știm că de la început diavolul a fost mincinos, urâtor și ucigaș de oameni și a căutat să-i atragă pe oameni în răzvrătirea lui (sin)ucigașă față de Creatorul și Binefăcătorul lor, evident nu numai prin instigări pline de violență, ci mai ales prin viclenii mieroase, prin pretexte „retorice", științifice și chiar fantastice, care oferă, chipurile, justificări sub masca binelui. Așa face și în cazul transplantului: aduce ca argument „salvarea" mai multor vieți trecătoare prin jefuirea și omorârea „donatorilor" care, din purtarea de grijă pedagogică a lui Dumnezeu cu ei, au suferit diverse accidente grave (și au ajuns pe mâna medicilor, dintre care unii, lipsiți de orice perspectivă creștină a gândirii și de orice moralitate, se și grăbesc să profite... și încă bine de tot). Oricum, „primitorul" unui organ transplantat nu are garantată prelungirea vieții trupești nici măcar cu 3-7 ani (cât ar fi estimativ, chipurile, „termenul de garanție" al noului organ), de cele mai multe ori moartea lui intervenind mult mai repede fie datorită complicațiilor legate de (ne)adaptarea organului nou la trupul vechi, fie scăderii imunității generale necesare adaptării cu noul organ (necesare micșorării riscului apariției fenomenului de respingere), fie repetării transplantului în cazul îmbolnăvirii noului organ (adesea tot de boala veche existentă în întregul corp, în sânge și în limfă), ș.a.…

7. Din perspectivă creștină, singurele acceptate sunt transfuzia de sânge și transplantul de măduvă (care nu afectează „donatorul”), dar și acestea efectuate în condiții de maximă igienă, responsabilitate și securitate (de exemplu nu se acceptă recoltări de la oameni afectați de boli genetice sau contagioase, etc.).

Prelevarea organelor de la „donatori” reprezintă un „ritual” sinistru, despre care mulți habar nu au. Astfel, prelevarea unui organ nepereche (inimă, etc.) înseamnă în mod limpede crimă (moartea „donatorului”), oricât de mult încearcă propagandiștii să camufleze aceasta prin argumente log(ore)ice. De asemenea, prelevarea unui organ pereche (rinichi, plămâni, etc) conduce la îmbolnăvirea și, în timp, chiar la moartea accelerată a donatorului. Există niște statistici ale unui ziarist american care a constatat că, la trei ani după prelevarea unui organ pereche, donatorii muriseră în proporție de peste 70% (dr. Pavel Chirilă are aceste date). Deci donatorii care-și vând organe pe bani sunt considerați nu doar lacomi și vicleni, ci și sinucigași, contribuind la automutilarea și la autodistrugerea trupului propriu în care ar trebui să lucreze faptele sfințeniei și ale mântuirii.

În concluzie, transplantul se înscrie în panoplia mai nouă de viclenii (postmoderniste și transumaniste) ale diavolului (între care mai amintim: avort, eutanasie, clonare, criogenie, fertilizare in vitro, vaccinuri,

manipulări genetice, homosexualitate și gender-ism) care caută să întortocheze mintea omului pe căile minciunii, pervertirii și ale răzvrătirii față de Dumnezeu-Creatorul și față de legile Lui (puse de Fiul și Cuvântului Lui - prin Care toate s-au făcut - prezente în natură, în Biserică și în Scriptură) și să-i ofere aceeași perspectivă/ispită a „autodivinizării" prin tehnologia folosită nu spre înmulțirea iubirii de Dumnezeu și de semeni, ci spre edificarea unui „paradis" pământesc ateu și a unei vieți terestre cât mai lungi, indiferent de câte victime sunt lăsate în urmă… Vezi și alte mărturii la:

- https://marturieathonita.ro/ce-au-spus-parintii-paisie-aghioritulporfirie-sofronie-saharov-si-mitropolitul-hierotheos-vlachosdespre-transplantul-de-organe/
- http://www.culturavietii.ro/2014/07/16/transplant-organe-moartecerebrala-crestinism-ortodox/
- http://stiripentruviata.ro/category/bioetica/moarte-cerebrala/ - https://www.activenews.ro/prima-pagina/ProblemaARZATOARE-a-transplantului-de-organe.-Stiinta-confirma-DONATORII-aflati-in-MOARTE-CEREBRALA-sunt-VII-35360
- https://www.youtube.com/watch?v=wBki48h2w2Q
- https://www.apologeticum.ro/2008/11/provocarile-contemporaneale-bioeticii/